

I. Drept penal

și drept procesual penal

I. Abuz în serviciu. Nedelimitarea acțiunilor ce definesc latura obiectivă a infracțiunii. Contradicții între actul de sesizare al instanței și soluția instanței de apel. Consecințe

C. proc. pen., art. 385⁹ pct. 9

Reținerea în sarcina inculpatului a infracțiunii de abuz în serviciu în altă modalitate decât cea cu care a fost sesizată prin rechizitoriul și elaborarea unor considerente contradictorii în acest sens, circumscrie soluția instanței de apel cazului de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 9 C. proc. pen.

*C.A Alba-Iulia, Secția penală
decizia nr. 800 din 13 decembrie 2007*

Prin sentința penală nr. 225/2007 Judecătoria Deva în baza art. 1 pct. 2 lit. a), raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen. a achitat pe inculpatul B.I. de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice prevăzut de art. 248 alin. (1) C. pen., cu art. 41 alin. (2) C. pen

A fost respinsă cererea de despăgubiri civile formulată de partea civilă Ambulanța Județului Hunedoara.

Pentru a hotărî astfel, Judecătoria Deva (a reținut în esență că faptele inculpatului care în calitate de responsabil cu alimentarea de combustibil, inclusiv BCF și ulei, nu a realizat o confruntare reală a alimentărilor cu produse înregistrate în foile de parcurs cu cele din fișele individuale de alimentare aflate la S.C. „O.E.G. ” S.R.L. nu întrunesc elementele constitutive a infracțiuni prevăzute de art. 248 alin. (1) C. pen., în cauză rezultând, fără echivoc, o perturbare serioasă a activității Serviciului de Ambulanță.

Împotriva hotărârii a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Deva.

Prin decizia penală nr. 327/A/26.09.2007 Tribunalul Hunedoara a admis apelul Parchetului desființând hotărârea atacată și adoptând o soluție de

condamnare a inculpatului B.I. la 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 248 alin. (1) C. pen..

Reținând vinovăția inculpatului în contextul stării de fapt menționate, Tribunalul a apreciat că inculpatul nu și-a îndeplinit cu bună știință, în mod corespunzător obligațiile de confruntare a alimentărilor cu combustibil înregistrate în foile de parcurs cu cele din fișele individuale de alimentare aflate la distribuitorul de carburant S.C. „O.G.E.” S.R.L. Alba.

Tribunalul a stabilit în baza unei expertize contabile prejudiciile cauzate ca urmare a îndeplinirii defectuoase a atribuțiilor de serviciu de către inculpat.

În considerentele deciziei cu ocazia calificării faptei, Tribunalul reține că inculpatul, încălcând cu bună știință atribuții de serviciu, a perturbat grav activitatea persoanei juridice – Serviciul Județean de Ambulanță Hunedoara.

Împotriva deciziei a declarat recurs inculpatul B.I. și partea civilă Serviciul de Ambulanță Hunedoara.

Recursul inculpatului este fondat.

Din examinarea actului de sesizare al instanței rezultă că inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 248 alin. (1) C. pen. cu art. 41 alin. (2) C. pen., în modalitatea producerii unei tulburări însemnate bunului mers al Serviciului de Ambulanță Hunedoara.

Instanța de apel a analizat și evaluat actele și lucrările din dosar prin prisma celor două modalități a laturii obiective a infracțiunii apreciind că urmare a acțiunilor repetate ale inculpatului, s-a produs părții civile o pagubă foarte însemnată.

În sensul celor arătate mai sus, Curtea nu este în măsură să realizeze o examinare concretă a aspectelor ce țin de vinovăția sau nevinovăția inculpatului, atâta timp cât argumentele expuse de Tribunal sunt ambigue, fără a se aprecia cu claritate calificarea juridică dată faptei și care este în contradicție cu actul de sesizare al instanței.

Recursul a fost admis, dispunându-se casarea deciziei penale nr. 327/a/2007 a Tribunalului Hunedoara cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare aceleași instanțe de apel.

2. Cerere de apel formulată de o persoană fără calitate procesuală. Omisiunea instanței de a se pronunța asupra acestei cereri. Consecințe

C. pen., 41 alin. (1) și (2), art. 297, art. 290
Legea nr. 12/1990, art. 1 lit. p), art. 5
Legea nr. 241/2005, art. 9 alin. (1) lit. c)

Simpla mențiune privind constatarea lipsei calității procesuale a părții civile care a promovat apelul nu echivalează cu soluționarea pe fond a cererii de apel al acestei părți civile, ea putând, eventual îndreptății la respingerea apelului ca inadmisibil, ca fiind promovat de o persoană fără calitate procesuală.

*C.A Alba-Iulia, Secția penală
decizia nr. 234 din 3 aprilie 2007*

Prin sentința penală nr. 1824/28.11.2006 a Judecătoriei Sibiu inculpatul L.R. a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 4 ani închisoare și 3 ani pedeapsă complementară a interzicerii drepturilor civile pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 cu art. 41 alin. (1) C. pen.; art. 297 C. pen. raportat la art. 1 lit. p) din Legea nr. 12/1990 cu art. 5 din Legea nr. 12/1990 și art. 41 alin. (2) C. pen., art. 290 C. pen. cu art. 41 alin. (2) C. pen..

Inculpatul a fost obligat la plata în favoarea părții civile D.G.F.P.S. Sibiu a sumei de 90.498.36 RON.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut în esență, că în perioada iunie 2002- aprilie 2003 inculpatul nu a înregistrat, cu știință în contabilitatea societății documente de evidență contabilă primară reale având consecință denaturarea prin diminuarea veniturilor și rezultatelor financiare ale societății ce se reflectă în bilanțul contabil, respectiv prin ascunderea și nedeclararea veniturilor impozabile reale.

S-a mai reținut că inculpatul a falsificat cu prilejul întocmirii sau a determinat falsificarea fără vinovăție de către asociatul său ori alte persoane rămase neidentificate, a facturilor și chitanțelor de aprovizionare și distribuție fictivă a mărfurilor comercializate, a declarațiilor de conformitate cu specificațiile produsului, precum și a facturilor de livrare către furnizorii reali, conținând mențiuni eronate privind denumirea mărfii și taxa de drum. În același context, inculpatul a comercializat mărfuri având fal-

sificate pe facturi denumirea produsului, către clienții reali ai societății, făcând mențiuni eronate atât pe documentele de livrare cât și pe documentele de conformitate, în care a consemnat că marfa vândută beneficiarului este motorină sau benzină, deși în realitate erau subproduse petroliere amestecate.

Împotriva sentinței au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Sibiu, inculpatul, partea responsabilă civilmente SC. „D.A.” S.R.L. și Garda Financiară Sibiu, aducându-i critici nelegale și netemeinice.

Prin decizia penală nr. 276/18.12.2006 a Tribunalului Sibiu s-au admis apelurile Parchetului de pe lângă Judecătoria Sibiu și inculpatului L.R. împotriva sentinței penale nr. 1824/2005, desființându-se în parte sentința atacată sub aspectul laturii penale și în consecință:

S-a modificat temeiul juridic în baza căruia a fost condamnat inculpatul la pedeapsa închisorii de 4 ani, din art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, cu art. 41 alin. (2) C. pen., art. 13 C. pen., în art. 13 din Legea nr. 87/1994, cu aplicarea art. 41 alin. (2) și art. 13 C. pen.

S-a constatat că Garda Financiară Sibiu nu are calitate procesuală în prezenta cauză.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs în termen inculpatul L.R. și partea civilă Garda Financiară Sibiu, primul sub aspectul calificării juridice a faptei, iar cea de-a doua, în ce privește constatarea de către instanță a lipsei calității sale procesuale.

Recursurile sunt fondate.

Instanța de apel a apreciat că Garda Financiară Sibiu nu are calitate procesuală în cauză, însă a omis să se pronunțe asupra apelului declarat de aceasta.

Simpla mențiune privind constatarea lipsei calității procesuale nu echivalează cu soluționarea pe fond a cererii de apel a acestei părți, ea putând eventual îndreptăți la respingerea apelului ca inadmisibil, ca fiind promovat de o persoană fără calitate procesuală.

În consecință, recursurile au fost admise și în baza art. 385/15 pct. 2 lit. c) C. proc. pen. raportat la art. 385/9 pct. 10 C. proc. pen., decizia atacată casată cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare aceleași instanțe de apel, Tribunalul Sibiu.

3. Cerere de reabilitare. Refuzul petiționarului de a achita despăgubirile civile la care a fost obligat prin hotărâre. Consecințe

C. pen. art. 135 și urm.
C. proc. pen., art. 494 și urm.

În cazul formulării unei cereri de reabilitare, refuzul expres al condamnatului de a achita despăgubirile civile la care a fost obligat prin hotărârea de condamnare înfrânge exigențele instituite de art. 137 alin. (1) lit. d) C. pen.

*C.A Alba-Iulia, Secția penală
decizia nr. 158 din 1 martie 2007*

Prin sentința penală nr. 439/2006 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosarul nr. 3149/97/2006 s-a admis cererea formulată de petentul M.D. și în baza art. 135 și următoarele C. pen. combinat cu art. 494 și următoarele C. proc. pen., dispunându-se reabilitarea judecătorească a condamnatului de sub efectele condamnării la 6 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 34/1993 a Tribunalului Hunedoara.

În considerentele hotărârii prima instanță a reținut în esență că sunt întrunite exigențele prevăzute de art. 137 C. pen.

S-a constatat că în timpul termenului afectat reabilitării, petentul nu a comis nicio nouă infracțiune (f. 16, 17), a locuit la aceeași adresă din comuna Pui, a avut o bună conduită, a obținut venituri din muncă și activități comerciale licite și nu figurează cu debite în evidențele organelor fiscale.

Pe de altă parte, petentul a refuzat să plătească despăgubirile acordate părții civile D.D. care s-a opus reabilitării condamnatului.

Examinând poziția subiectivă a condamnatului legată de neachitarea despăgubirilor potrivit art. 137 alin. (1) lit. d) C. pen. și art. 137 alin. (2) C. pen., instanța a constatat că petentul s-a plasat încă de la declanșarea cercetărilor pe o poziție de negare a vinovăției, susținând și în prezent că a fost victima unei erori judiciare.

S-a apreciat că toate elementele probatorii, chiar cele furnizate de autorități, îl caracterizează pe condamnat ca o persoană de bună credință.

Împotriva hotărârii a declarat recurs Parchetul de pe lângă Tribunalul Hunedoara, susținând în expunerea de motive, că în mod greșit prima

instanță a admis cererea de reabilitare, deși condamnatul a refuzat să achite despăgubirile părții civile, manifestându-și reaua credință.

Recursul este fondat.

Potrivit art. 137 alin. (1) lit. d) C. pen., cererea condamnatului se admite dacă acesta, printre alte condiții, a achitat în întregime despăgubirile civile la care a fost obligat.

În cauză se constată că acesta nu și-a îndeplinit obligația de a achita despăgubirile, refuzând categoric plata, considerându-se victima unei erori judiciare.

Condiția prevăzută la art. 137 alin. (2) C. pen. care menționează posibilitatea acordării reabilitării în condițiile în care exigența prevăzută la alin. (1) lit. d) a articolului 137 nu este îndeplinită, nu este în speță de față incidentă.

Admisibilitatea prevăzută mai sus este condiționată la rândul său de lipsa relei voințe a condamnatului.

Or, în speța de față, manifestarea expresă de voință a condamnatului de a nu achita cheltuielile de judecată și despăgubirile civile evidențiază fără îndoială, reaua-voință a acestuia, iar motivația aprecierii subiective a nevinovăției sale și a existenței unei erori judiciare nu sunt de natură a proba îndeplinirea cumulativă a dispozițiilor art. 137 alin. (2) C. pen.

Recursul a fost admis, iar sentința atacată casată cu consecința respingerii cererii de reabilitare a condamnatului M.D.

4. Cheltuieli ocazionate de efectuarea raportului de expertiză medico-legală. Calificarea ca și cheltuieli de spitalizare. Nelegalitate

C. proc. pen., art. 189 și urm.

Cheltuielile ocazionate de efectuarea raportului de expertiză medico-legală nu pot fi înscrise în categoria cheltuielilor de spitalizare, acestea având un regim juridic special, reglementat de art. 189 și următoarele C. proc. pen., reprezentând cheltuieli avansate de stat în vederea desfășurării procesului penal, fiind cuprinse distinct în bugetul de venituri și cheltuieli al Ministerului Justiției.

*C.A Alba-Iulia, Secția penală
decizia nr. 117/A din 6 septembrie 2007*

Prin sentința penală nr. 120/10.04.2007 pronunțată de Tribunalul Hunedoara, inculpatul C.V. a fost condamnat la 5 ani închisoare pentru

săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 20 raportat la art. 174, 175 lit. c) C. pen. și 3 ani interzicerea drepturilor civile prevăzute de art. 64 lit. a) și b) C. pen. în condițiile reținerii circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74, 76 C. pen.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, inculpatul a fost obligat la despăgubiri materiale și morale către partea civilă C.M., precum și cheltuieli de spitalizare și contravaloarea rapoartelor de expertiză medico-legale către INML Mina Minovici București, SJML Deva și Spitalul de Urgență Petroșani.

Împotriva hotărârii a declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Hunedoara și inculpatul C.V.

I. Parchetul a relevat ca și critică de nelegalitate, greșita calificare a sumelor aferente expertizelor medico-legale efectuate drept cheltuieli de spitalizare.

Apelul este fondat.

Cheltuielile ocazionate de efectuarea celor 3 rapoarte de expertiză medico-legală nu pot fi încadrate în categoria cheltuielilor de spitalizare, ele având un regim juridic special, constituind cheltuieli avansate de stat în vederea desfășurării procesului penal, conform art. 189 și următoarele C. proc. civ.

Stabilind în sarcina inculpatului aceste obligații de plată, prima instanță a pronunțat o soluție nelegală, în dezacord cu dispozițiile art. 14 C. proc. pen., contravaloarea rapoartelor de expertiză medico-legale efectuate nereprezentând un prejudiciu ce se impunea a fi reparat de inculpat, în temeiul textului de lege sus arătat.

Apelul a fost admis, iar hotărârea desființată sub aspectul calificării sumelor sus arătate după cheltuieli judiciare avansate de stat și a obligării inculpatului la suportarea acestor cheltuieli în temeiul art. 189, 191 C. proc. pen.

5. Circumstanțe atenuante facultative. Aplicarea prevederilor art. 74 C. pen. doar pentru una din infracțiunile reținute în sarcina inculpatului. Nelegalitate

C. pen., art. 74

Reținerea circumstanțelor atenuante facultative în favoarea inculpatului se impune a se realiza în raport cu toate infracțiunile săvârșite și nu doar în ce privește una din ele, întrucât aspectul ce

ține de profilul socio-moral al acestuia se reflectă asupra întregii sale activități infracționale.

*C.A Alba-Iulia, Secția penală
decizia nr. 741 din 15 noiembrie 2007*

Prin sentința penală nr. 29/2006, Judecătoria Brad a condamnat inculpații B.B.D. și R.N. la câte o pedeapsă rezultantă de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 32 alin. (1), (3) și (4) din O.G. nr. 96/1998 cu art. 41 alin. (2) C. pen. și art. 98 alin. (1), (3) și (4) din Legea nr. 26/1996 cu art. 41, 42 C. pen.

S-a reținut în esență că cei doi inculpați au tăiat și sustras din fondul forestier național un număr însemnat de arbori de esență molid.

Împotriva hotărârii au declarat apel ambii inculpați.

Prin decizia penală nr. 184/A/2007 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosar penal nr. 1774/97/2006, au fost admise apelurile introduse de inculpații B.B.D. și R.N., desființându-se parțial sentința atacată și în consecință:

Au fost stabilite la câte 2 ani închisoare, pedeapsă pentru infracțiunea prevăzută de art. 32 alin. (1), (3), (4) lit. a) din O.U.G. 96/1998 cu art. 41 alin. (2), 42 C. pen. și câte 2 ani închisoare pentru infracțiunea prevăzută de Art. 98 alin. (1), (3), (4) din Legea nr. 26/1996 cu art. 41 alin. (2). 42 C. pen.

În considerentele deciziei, Tribunalul Hunedoara a reținut că în cauză pot fi aplicate dispozițiile referitoare la circumstanțele atenuante facultative în raport cu infracțiunea de furt de material lemnos.

Împotriva deciziei a declarat recurs Parchetul de pe lângă Tribunalul Hunedoara, inculpații și partea civilă.

Recursurile Parchetului și al inculpaților sunt fondate.

Instanța de apel a realizat o aplicare greșită a dispozițiilor art. 74 C. pen., deoarece circumstanțele personale operează pentru toate infracțiunile în cazul concursului de infracțiuni.

Fiind vorba despre circumstanțe personale, acestea se răsfrâng asupra întregii situații juridice a inculpaților, neputându-se reține conduita corespunzătoare a acestora, lipsa antecedentelor penale în raport cu o faptă, excluzând același tratament pentru cealaltă faptă.

Recursul a fost admis și decizia penală casată cu consecința aplicației art. 74, 76 C. pen. și în privința infracțiunii de tăiere ilegală de arbori prevăzută de art. 32 alin. (1), (3), (4) lit. a) din O.G. nr. 96/1998.

6. Decizie pronunțată în apel. Lipsa argumentelor pe care se sprijină soluția adoptată vizând latura civilă a cauzei. Consecințe

C. proc. pen., art. 385⁹ pct. 9

Emitere, în cadrul elaborării considerentelor unei decizii, a unor aprecieri cu caracter general, fără a realiza o evaluare proprie asupra probelor administrate în cursul procedurii echivalează cu nemotivarea hotărârii și circumscrie soluția cazului de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 9 C. proc. pen.

*C.A Alba-Iulia, Secția penală
decizia nr. 524 din 4 septembrie 2007*

Prin sentința penală nr. 1300/2006, Judecătoria Petroșani a condamnat pe inculpatul G.G. la 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 182 alin. (2) C. pen.

Sub aspectul laturii civile, acțiunea civilă formulată de partea civilă D.D. a fost admisă, iar inculpatul obligat la 20.000 lei despăgubiri morale și 5000 daune materiale.

Pentru a hotărî astfel, Judecătoria a reținut în esență că în noaptea de 11/12 august 2004, iritat de comportamentul părții vătămate care se afla a aplicat un pumn în zona feței și numeroase lovituri cu picioarele în diferite regiuni ale corpului.

Împotriva hotărârii a declarat apel partea civilă D.D. și inculpatul G.G.

Prin decizia penală nr. 126/A/2007 a Tribunalului Hunedoara au fost admise ca fondate apelurile inculpatului G.G. și al părții civile D.D., desființându-se hotărârea atacată și în consecință:

S-a dispus obligarea inculpatului G.G. în solidar cu partea responsabilă civilmente S.C. „N.J.” S.R.L. Petroșani la plata despăgubirilor civile.

Au fost menținute toate celelalte dispoziții ale hotărârii penale atacate.

Împotriva deciziei a declarat recurs partea responsabilă civilmente S.C. „N.J” S.R.L. Petroșani, solicitând casarea acesteia și menținerea hotărârii primei instanțe, în sensul respingerii acțiunii civile față de ea.

Recursul este fondat pentru următoarele considerente:

Examinarea deciziei atacate atestă faptul că instanța de apel a motivat insuficient hotărârea adoptată vizând apelurile inculpatului și părții civile,

neargumentând în vreun mod instituirea solidarității inculpatului cu partea responsabilă civilmente S.C. „N.J.” S.R.L. la plata despăgubirilor civile.

Instanța de apel a făcut aprecieri cu caracter general - „în mod greșit prima instanță a respins acțiunea civilă” fără a realiza o analiză a acesteia în contextul probelor administrate în cauză.

De asemenea, instanța de apel nu a realizat o evaluare proprie asupra probelor administrate, astfel încât infirmarea pură și simplă a aspectelor reținute de către prima instanță echivalează cu nemotivarea soluției adoptate prin decizia atacată.

Recursul a fost admis, iar decizia penală atacată casată cu consecința trimiterii cauzei spre judecare instanței de apel, Tribunalul Hunedoara.

7. Evaziune fiscală și fals la legea contabilității. Lipsa elementelor constitutive. Consecințe

C. pen., art. 290

Utilizarea unor facturi fiscale ce provin din alte surse decât cele prevăzute de H.G. nr. 831/1997 pentru achiziționarea unor mărfuri care au intrat în patrimoniul societății, operațiunile comerciale fiind reale și înregistrate în contabilitate nu poate determina caracterul fictiv al acestor operațiuni și atrage răspunderea penală sub aspectul infracțiunii prevăzută de art. 290 C. pen.

*C.A Alba-Iulia, Secția penală
decizia nr. 119 din 19 februarie 2007*

Prin sentința penală nr. 299/2006 a Judecătorei Sibiu inculpatul M.G. a fost condamnat la:

- 1 an închisoare pentru art. 31 alin. (2) raportat la art. 290 alin. (1) C. pen.
- 3 ani închisoare pentru art. 13 din Legea nr. 87/1994 cu art. 41 alin. (2) C. pen. și art. 13 C. pen. și 2 ani interzicerea drepturilor civile.
- 1 an pentru art. 40 din Legea nr. 82/1991 raportat la art. 289 cu art. 41 alin. (2) C. pen.

În baza art. 33 lit. a), art. 34 lit. b) C. pen. pedepsele au fost contopite în cea mai grea, de 3 ani închisoare.

Determinându-se vinovăția inculpatului în limitele infracțiunilor expuse judecătorul a reținut, în esență că în urma unor verificări economice efectuate la S.C. „C” S.R.L. Sibiu s-a constatat faptul că în perioada 1999-2003, în contabilitatea acestei firme au fost înregistrate un număr de

21 facturi de aprovizionare care provin de la furnizori inexistenți (cu privire la denumire, număr de înregistrare la ONRC și codul fiscal) sau ale căror serii de tipografie nu au fost eliberate de CNN Imprimeria Națională SA București.

Din corespondența purtată cu CNN Imprimeria Națională, s-a stabilit că județului Arad nu i-au fost atribuite facturi fiscale cu seria ACF, și care se regăseau în actele contabile ale societății.

Organele DGFP Sibiu, prin procesul verbal din data de 20.04.2004, au stabilit că S.C. „C.” S.R.L. Sibiu a înregistrat în contabilitate facturi care nu întrunesc calitatea de document justificativ, sustrăgându-se de la plata impozitului pe venitul microîntreprinderilor și a taxei pe valoare adăugată.

Împotriva sentinței, a declarat apel inculpatul M.G., solicitând prin apărător ales achitarea sa, argumentând că a făcut înregistrări reale cu privire la cheltuieli reale în contabilitate, mărfurile cumpărate se regăsesc cantitativ, calitativ și valoric în balanța stocurilor de marfă și au fost vândute cu documente justificative.

Prin decizia penală nr. 254/13.11.2006 Tribunalul Alba a respins ca nefondat apelul declarat de inculpatul M.G. împotriva sentinței penale nr. 299/2006 a Judecătorei Sibiu.

Împotriva deciziei a declarat recurs inculpatul M.G. solicitând de această dată trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond, apreciind că se impunea o analiză separată a perioadei în care societatea sa a fost plătitoare de impozit pe profit și de impozit pe venitul microîntreprinderii. În privința celor 21 de facturi, arată că în mod eronat a fost considerat răspunzător beneficiarul și nu furnizorul (emitentul). Arată că nu și-a diminuat obligațiile bugetare, ci dimpotrivă, și-a creat obligații suplimentare.

Recursul este fondat.

În ce privește infracțiunea de fals imputată inculpatului, Curtea constată că facturile fiscale în discuție nu constituie înscrisuri oficiale în înțelesul art. 150 alin. (2) C. pen., iar modalitatea prin care se susține că s-a procedat la falsificarea acestora nu a constituit-o contrafacerea scrierii sau a subscrierii sau alterarea conținutului, ci s-a realizat cu prilejul întocmirii actului.

În aceste condiții, în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 290 C. pen., sub aspectul laturii obiective.

Trimiterea în judecată a inculpatului M.G. pentru comiterea infracțiunilor de evaziune fiscală și fals la legea contabilității se bazează în cea

mai mare parte pe acuzația că inculpatul a înregistrat în contabilitate operațiuni nereale, respectiv achiziții nereale de mărfuri, iar prin aceasta și-ar fi mărit cheltuielile, și-ar fi diminuat veniturile și s-ar fi sustras de la plata obligațiilor fiscale.

Or, în cauză nu s-a făcut dovada că achiziția de marfă în baza celor 21 de facturi nu este reală. Din contră, atât din actul de control, cât și din conținutul expertizei contabile judiciare efectuate rezultă că facturile fiscale în cauză au fost înregistrate marfa achiziționată în baza acestor facturi a intrat în patrimoniul societății, iar apoi a fost înstrăinată, cu un preț superior celui de achiziție, către alți beneficiari.

În consecință, nu se poate susține că achiziția nu a fost reală și, implicit, că înregistrările în contabilitate au fost fictive.

În aceste condiții, în ce privește înregistrarea celor 21 de facturi, fapta imputată inculpatului nu este de natură penală, ceea ce nu exclude o altă formă de răspundere judiciară.

Recursul a fost admis, cu consecința casării hotărârii atacate și a achitării inculpatului M.G. de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzută de art. 31 alin. (2) raportat la art. 290 alin. (1) C. pen., cu art. 41 alin. (2) C. pen.

8. Grațiere condiționată. Efecte. Înlăturarea stării de recidivă

C. proc. pen., art. 37 lit. a), art. 385⁹ pct. 15 și 18

În cazul grațierii condiționate, efectul constând în reducerea termenului de încercare pe durata pedepsei grațiate se produce imediat, din momentul aplicării grațierii și nu după împlinirea termenului condiție prevăzută în actul de clemență.

Astfel, reținerea în sarcina inculpatului a stării de recidivă prevăzută de art. 37 lit. a) și revocarea beneficiului suspendării condiționate a executării pedepsei în condițiile în care acesta era reabilitat de drept, circumscrie hotărârea cazului de casare prevăzută de art. 385⁹ pct. 15 și 18 C. proc. pen.

*C.A Alba-Iulia, Secția penală
decizia nr. 624 din 02 octombrie 2007*

Prin sentința penală nr. 1563/16.11.2005 a Judecătorei Sibiu inculpatul D.I. a fost condamnat la 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 79 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002, art. 37 lit. a) C. pen.

în baza art. 83 C. pen. și art. 7 din Legea nr. 543/2002 s-a revocat atât suspendarea condiționată cât și grațierea condiționată a executării pedepsei de 1 an și 10 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 41/14.01.2002 Judecătoriei Sibiu, dispunându-se executarea ei alături de pedeapsa aplicată prin prezenta sentință.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că în seara zilei de 21.05.2005 inculpatul fost agent oprit în trafic și la un control de rutină a fost depistat cu o alcoolemie de 2,20 gr. ‰ pentru ora 23.30 și 2,10 gr. ‰ pentru 01.30.

Instanța de fond a reținut, cu ocazia individualizării pedepsei ca infracțiunea a fost săvârșită atât în timpul suspendării condiționate cât și al grațierii condiționate a executării pedepsei de 1,10 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 41/14.01.2002 a Judecătoriei Sibiu.

Împotriva hotărârii a declarat apel inculpatul.

Prin decizia penală nr. 131/2007 pronunțată de Tribunalul Sibiu în dosarul nr. 15/85/2005 s-a respins ca nefondat apelul inculpatului D.I., apreciindu-se că inculpatul a săvârșit fapta înăuntrul termenului prevăzut de actul de clemență al grațierii.

Împotriva deciziei a declarat recurs inculpatul și care reiterând aceleași aspecte ca și în apel, a solicitat a se constata ca la momentul săvârșirii infracțiunii era reabilitat de drept.

Recursul este fondat.

Inculpatul D.I. a fost condamnat prin sentința penală nr. 41/14.01.2002 a Judecătoriei Sibiu la 1,10 ani închisoare suspendată pe o durată de 3,10 ani.

În baza Decretului 543/2002, pedeapsa sus arătată a fost grațiată condiționat.

Cu privire la efectele pe care le produce grațierea condiționată – ICCJ s-a pronunțat prin Decizia nr. XIV din 21.11.2005, stabilind următoarele: și în cazul grațierii condiționate efectul constând în reducerea termenului de încercare pe durata pedepsei grațiate, se produce imediat, din momentul aplicării grațierii și nu după împlinirea termenului condiție prevăzut în actul de clemență.

În consecință, prin intervenirea decretului de grațiere termenul de încercare de 3ani și 10 luni stabilit prin sentința penală nr. 41/14.01.2002 s-a redus cu durata pedepsei, la 2 ani, fiind împlinit în luna ianuarie 2004.

La această dată se produc efectele suspendării condiționate prevăzute de art. 86 C. pen. condamnatul fiind reabilitat de drept.

Faptele pentru care inculpatul este cercetat în cauză au fost comise la 21.05.2005 deci în afara termenului de încercare a suspendării condiționate.

În aceste circumstanțe, instanțele de fond și apel au procedat greșit reținând starea de recidivă, cu ocazia revocării suspendării executării pedepsei și a grațierii condiționate.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu mai putea fi revocată întrucât inculpatul era reabilitat de drept, iar grațierea nu mai trebuia revocată, deoarece această revocare nu mai putea produce efecte.

Recursul a fost admis, iar decizia atacată casată, cu consecința înlăturării stării de recidivă prevăzută de art. 37 lit. a) reținută în sarcina inculpatului.

9. Infracțiune de evaziune fiscală. Disjungerea acțiunii civile de acțiunea penală. Nelegalitate

Legea nr. 87/1994, art. 13
C. pen., art. 41 alin. (2)

Infracțiunea de evaziune fiscală, fiind o infracțiune de rezultat, stabilirea existenței prejudiciului și întinderii acestuia prezintă importanță pentru corecta rezolvare a acțiunii penale, sub aspectul stabilirii gradului de pericol social concret al infracțiunii puse în discuție, astfel încât disjungerea acțiunii civile de acțiunea penală nu poate asigura o tranșare corectă a acestuia din urmă.

*C.A Alba-Iulia, Secția penală
decizia nr. 624 din 02 octombrie 2007*

Prin sentința penală nr. 894/1.08.2006 a Judecătorei Sibiu, în baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. b) C. proc. pen. cu art. 13 C. pen. a fost achitat inculpatul D.M. de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 12 din Legea nr. 87/1994 cu art. 41 alin. (2) C. pen.

În baza art. 13 din Legea nr. 87/1994 cu art. 41 alin. (2) și a art. 13 C. pen. a fost condamnat inculpatul D.M. la o pedeapsă de 3 ani închiisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b), c) C. pen. pe o durată de 3 ani iar inculpatul M.M. la o pedeapsă de 4 ani pentru aceeași infracțiune.

În baza art. 86¹ C. pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor aplicate inculpaților sub aspectul laturii civile, s-a

disjuns acțiunea civilă formulată de D.G.F.P.S. pentru 2 infracțiuni prevăzute de art. 13 din Legea nr. 87/1994.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut în esență că inculpații în calitate de asociați și administratori ai S.C. „B.C.” S.R.L. și respectiv S.C. „M.C.” S.R.L. au omis cu bună știință evidențierea în actele contabile ale firmelor, în perioada 1991-2001 a operațiunilor comerciale efectuate și a veniturilor realizate în scopul diminuării și neplății impozitului.

Prin decizia penală nr. 44/23.02.2007 a Tribunalului Sibiu s-a admis apelul declarat de inculpații D.M. și M.M. împotriva sentinței penale nr. 894/2006 a Judecătoriei Sibiu, aceasta fiind desființată în parte în ce privește executarea pedepsei accesorii, în sensul suspendării executării acestei pedepse în temeiul art. 71 alin. (5) C. proc. pen.

Împotriva deciziei au declarat recurs în termen inculpații M.M. și D.M., solicitând casarea hotărârilor atacate, iar în urma rejudecării achitarea lor în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen.

Recursul este fondat, pentru considerentele expuse mai jos.

Prin sentința penală nr. 894/2006 a Judecătoriei Sibiu instanța de fond a disjuns acțiunea civilă formulată de DGFP Sibiu pentru 2 infracțiuni prevăzute de art. 13 din Legea nr. 87/1994 cu art. 41 alin. (2) C. pen.

Potrivit art. 347 C. proc. pen. instanța poate dispune disjungerea acțiunii civile și amânarea judecării acesteia într-o altă ședință, în cazul când rezolvarea pretențiilor civile ar provoca întârzierea soluționării acțiunii penale.

În speță, instanța de fond, a dispus în mod greșit disjungerea și rezolvarea separată a acțiunii civile în condițiile art. 347 C. proc. pen., de vreme ce infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 13 din Legea nr. 87/1994 fiind o infracțiune de rezultat stabilirea existenței sau inexistenței prejudiciului, a întinderii acestuia prezintă importanță în corecta rezolvare a acțiunii penale sub aspectul stabilirii gradului de pericol social concret al infracțiunii săvârșite, de care trebuie să se țină seama la individualizarea pedepsei.

Recursul a fost admis, iar în baza art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) C. proc. pen., raportat la 385⁹ pct. 10 C. proc. pen., hotărârile au fost casate cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe de fond, acțiunea civilă urmând a fi alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal.